

hij altijd het gewicht van zijn stamboom en kwitantie met zich meedroeg en daardoor geen aandacht meer kon hebben voor het leven om hem heen.

Misschien ook, dat dit leven hem de keel uit hing. Er was bepaald een soort „spleen” in Tschjimpie, een bleekzuchtige, verbloedende traagheid en apathie. Dikwijls stapte hij met een korte knor uit zijn gewatteerd mandje, snuffelde even met geblaseerde onlust boven zijn etensbakje, trippelde wat verveeld rond over het dikke tapijt, waarvan hij elke kleur en elk hoekje kende, om dan tenslotte tot de slotsom gekomen, dat de wereld toch geen andere genoegens kon bieden dan luxe, zich uit te strekken op het duurste, zachtste divankussen, eens goed te gapen en zich uit te rekken en dan weer verder te doezelen.

Het was geen wonder, dat in dit leven alle gevoelens in Tschjimpie verschrompelden, dat zijn verrudimentariseerde instincten een ondoordringbare nevel van eentonigheid om hem heen trokken. Binnen die nevel, in de veilige omheining van zijn kamerwereldje vergleden zijn dagen té gemakkelijk en van de groote wereld daarbuiten zag hij alleen maar enkele en heel onvolkomen brokstukken.

Waarschijnlijk . . . nee, heel zeker, had Tschjimpie in het begin wel behoefte gehad aan vriendschap. Aan échte, onbaatzuchtige . . . of, laten we zeggen, normaal-natuurlijk baatzuchtige vriendschap: aan vriendschap óm de vriendschap, aan liefde óm de liefde. Niet: aanbidding om zijn waarde. Iets méér dan de streeling van een zachte en gesoigneerde menschenhand, die hem opnam en klontjes voerde. Zoo'n vrouwelijke mensch, die immers toch altijd een wezen bleef uit een verre, onbenaderbare wereld. Waarschijnlijk had Tschjimpie zijn eigen wereld wel graag leeren kennen. Maar hoe zou hij die leeren kennen? Hij ging nooit zonder bewaking naar buiten. In de beschermende buiging van een vrouwenarm werd hij meegenomen en voorzichtig op straat neergezet. Dan stond hij daar een oogenblik: een amberkleurige haarbundel. Even later trippelde hij dan achter de Vrouw aan, gehoorzaam en geknecht door het leeren riempje, dat hem altijd met haar bleef verbinden. Het gebeurde dan wel eens, dat er een hond kwam, die hem even besnuffelde en die hij even besnuffelde. Een korte, haastige aanraking met de maatschappij . . . een vluchtige groet, twee, drie woorden . . .

„Kom Tschjimpie . . . foei, wat doe je?!!”

En gedisciplineerd, — of misschien alleen maar gedwongen door het leeren riempje en de onverbiddelijkheid van de Vrouw, die de honderd paragrafen van zijn verplichtingen en onthoudingen streng doorvoerde, — trippelde hij mee, gelaten afstand doend, van wat het zijne niet mocht zijn. Als eenige recompensatie snoof hij dan nog wel even verstolen aan een paal of aan een bank of aan een boom: vervliegende aromen van het zalige leven, dat vol zonneshijn en vreugden om hem heen lag. Voor het grijpen lag. Maar hij kon het niet grijpen. Hij mocht het niet grijpen. Het groote, algemeene, ge-